

Εκκλησία και αγορές

Του Κώστα Ιορδανίδη

Ετάραξε ο πάπας Φραγκίσκος τη διεθνή καθοπιστική τάξη νεοφιλελευθέρων αντιλήψεων, με την Αποστολική του Παραίτηση Evangelii Gaudium [Η χαρά του Ευαγγελίου] της 24ης Νοεμβρίου, όταν κατήγγειλε την δικτατορία της «ανηλεούς» αγοράς και «ένα σύστημα το οποίο έχει την τάση να καταβροχθίζει το κάθε τι που στέκεται εμπόδιο στην αύξηση του κέρδους, ό,τι είναι εύθραυστο, όπως το περιβάλλον, και ανυπεράσπιστο στα συμφέροντα των θεοποιημένων αγορών».

Οι επικρίσεις που διατυπώθηκαν υπήρξαν φαιδρές και ανάξιες μνείας. Το ουσιαστικό είναι ότι η παπική Εκκλησία – ο

αρχαιότερος θεσμός της Δύσεως – επανέρχεται δυναμικά στο διεθνές πολιτικό προσκήνιο, διαφοροποιούμενη από την νέα τάξη πραγμάτων, που υπονομεύει την ασφάλεια, αφού «εάν δεν αναστραφεί η τάση κοινωνικού αποκλεισμού και ανισότητας θα είναι αδύνατο να εξαλειφθεί η βία».

Ο πάπας Φραγκίσκος δεν είναι ο μόνος Ιεράρχης που έθεσε το θέμα. Ο Αρχιεπίσκοπος της Κανταβουρίας [Canterbury] Justin Welby στην ομιλία του στην Βουλή των Λόρδων, το καλοκαίρι του 2012 αναφερόμενος στην αναδιάρθρωση των Τραπεζών έθεσε τρία μείζονα ζητήματα: Το όραμα που πρέπει να διέπει το τραπεζικό σύστημα, τους κοινωνικούς στόχους των Τραπεζών, αφού μία όποια «δραστηριότητα δίχως κοινωνικούς στόχους απολήγει σε αναρχία» και τέλος την αλλαγή της πολιτιστικής θεωρήσεως, «που καθορίζεται από την ηγε-

μα, τους κοινωνικούς στόχους των Τραπεζών, αφού μία όποια «δραστηριότητα δίχως κοινωνικούς στόχους απολήγει σε αναρχία» και τέλος την αλλαγή της πολιτιστικής θεωρήσεως, «που καθορίζεται από την ηγε-

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

σία, την άσκηση και την εφαρμογή».

Στην Ελλάδα, η Ιερά Σύνοδος στο μήνυμα Προς τον Λαό, τον Οκτώβριο του 2011, και απευθυνόμενη στην τότε κυβέρνηση προειδοποιούσε ότι «φθάνουν πια οι στρατιές των ανέργων, αναζητήστε τους φοροφυγάδες και ελέγξτε το

κεφάλαιο».

Η ανάμιξη της Εκκλησίας προκαλεί ρίγη αποστροφής στην αριστερά και στους εκσυγχρονιστές κάθε μορφής. Αλλά το πρόβλημα είναι ότι το πολιτικό σύστημα είναι ανάκα-

ερχόταν από την κομμουνιστική αριστερά – την Σοβιετική Ένωση, τις δορυφόρες χώρες, τα κατά τόπους κομμουνιστικά κόμματα. Στις ημέρες μας η πολιτική σταθερότητα υπονομεύεται από την κυρίαρχη ιδεολογία της Δύσεως.

Συνέπεια αυτής της τάσεως, σε επίπεδο πολιτικό, είναι η στροφή των ψηφοφόρων – ιδιαίτερα στην ηπειρωτική Ευρώπη – προς νεοσυστατούς πολιτικούς σχηματισμούς, αντισυστημικούς, της άκρας δεξιάς. Δεν είναι μόνον το φαινόμενο της Χρυσής Αυγής* η τάση απορρίψεως των συμβατικών κομμάτων είναι εμφανής σε όλη την Ευρώπη και θα καταγραφεί στις ευρωεκλογές

της 25ης Μαΐου.

Η απορρύθμιση του οικονομικού συστήματος που επέφερε την αποδιοργάνωση και του πολιτικού κατεστημένου, δημιουργεί μορφώματα που δεν αντιμετωπίζονται με ορθολογιστικές μεθόδους, όπως δεν είναι δυνατόν να αντιμετωπισθεί ο ισλαμικός ριζοσπαστισμός με στρατιωτικές επιχειρήσεις εκδημοκρατισμού. Ο ρόλος της Εκκλησίας ως συνδιαμορφωτού πολιτικής και όχι ως εκτελεστικού οργάνου για την διάσωση του καθεστώτος, θα είναι περισσότερο αναγκαίος και καθοριστικός. Αυτό θα πρέπει να συνειδητοποιηθεί εγκαίρως από την Εκκλησία και την Πολιτεία.

Η ΑΥΓΗ

Μοντελάκια και γκαλά

Μουλόπουλος Βασίλης

Ποιο μοντελάκι θα φορεθεί το 2014 στη λεγόμενη Κεντροαριστερά; Η καθωσπρεπιστική συντηρητική κρεασίν που οραματίζονται τα ρετάλια του πάλα ποτέ σημειτικού εκσυγχρονισμού, τα οποία βρίσκονται διάσπαρτα σε διάφορα πανεπιστήμια, κομματίδια και κομματάκια, ή το φαφλατάδικο, εξουσιαστικό πρετ α πορτέ (να το φορέσει και ο λαουτζικός) που προτείνει ο Ευ. Βενιζέλος;

Το ερώτημα για τις διαφορές, υπό εξοφάνιση, φυλές και φύλαρχους της Κεντροαριστεράς έχει γίνει υπαρξιακό. Δεν ξέρουν τι να φορέσουν για να πάρουν (ή να κρατήσουν) πρώτο τραπέζι στην πίστα της εξουσίας και στις αίθουσες των in restoran.

Ψυχραιμία, σύντροφοι, μη σας παρασύρει ο ιδεολογικός σας φανατισμός. Ύστερα από συστηματική μελέτη στη σκέψη του Ευάγγελου και του Νίκου (Μπίστη), είμαι έτοιμος να βάλω τέλος στην αγωνία σας.

Η μόδα φέτος επιβάλλει βασικά επιστροφή στις ρίζες. Αυτή είναι πέρα από τις στυλιστικές λεπτομέρειες η πρόταση όλων των σχεδιαστών της Ελιάς. Το μοντελάκι θα συνδυάζει όλες τις ρίζες, θα είναι casual, αλλά με αυστηρές γραμμές (όπως θα έλεγε και ο Λάκης Γαβαλάς) και θα φοριέται άνετα όλες τις ώρες: από έναν πρωινό καφέ στο

«Φίλιον», ένα ελαφρύ «λαντς» εργασίας στο «Πρυτανείο», έως μια βραδιά όπερας στο Μέγαρο ή χαλάρωσης στους πολιτιστικούς ναούς της παραλιακής.

Τα γκαλά όλων των θιάσων ανά την επικράτεια προσπαθούν να είναι όσο το δυνατόν πιο σοσιαλιστικά ρεαλιστικά, με έντονο, όμως, άρωμα της belle epoque του μετασοσιαλισμού. Αλλά οι πρωταγωνιστές δεν τραβάνε. Δεν μπορούν, παρά τις φιλότιμες προσπάθειές τους, να πείσουν ούτε ως Ανδρέας, ούτε ως Σημίτης.

Κάποιος πρέπει επιτέλους να πει στους φυλάρχους της Ελιάς (για να τους προστατεύσει) ότι η Κεντροαριστερά, αυτό το σκοτεινό αντικείμενο του πόθου τους, είναι ένα άτιμο πράγμα: μόλις πας να το απλώσεις προς τα δεξιά, σου λακάνε οι αριστεροί και τούμπανιν.

Κάποιος πρέπει να πει στους διεκδικητές της καρέκλας του φύλαρχου όλων των, υπό εξοφάνιση, φυλών της Κεντροαριστεράς ότι η πάλη τους στα μαρμαρένια αλώνια του μετασοσιαλισμού είναι κενή ιδεών, αξιών, πολιτικών προτάσεων και ιδεολογικών οραμάτων.

Είναι μια πάλη για την ιδιοκτησία ενός μαγαζιού που έχει μείνει χωρίς πελατεία γιατί έπαψε να είναι «τρέντι».

ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ

Το ναρκοπέδιο των πλειστηριασμών

Όπως και να δει κάποιος τις εξελίξεις στο καυτό ζήτημα των πλειστηριασμών, η αλήθεια είναι και παραμένει μία: είτε άμεσα είτε σε μικρό χρονικό διάστημα από τώρα (6 ή 12 μήνες), οι πλειστηριασμοί και της πρώτης κατοικίας θα απελευθερωθούν. Και όλοι ξέρουν τι σημαίνει αυτό για τους δανειολήπτες που αδυνατούν να εκπληρώσουν τις υποχρεώσεις τους.

Όποιους όρους και κριτήρια και να βάλει η ελληνική κυβέρνηση για να προστατεύσει τους πραγματικά αδύναμους συμπολίτες μας, τα πράγματα δείχνουν ότι η απαίτηση της τρόικας, να ξεπαγώσουν οι πλειστηριασμοί και της πρώτης κατοικίας, αργά ή γρήγορα θα γίνει πράξη.

Και εδώ έρχονται τα δύσκολα. Γιατί αυτή η απελευθέρωση αφορά έναν στους τρεις Έλληνες που έχουν πάρει στεγαστικό δάνειο. Και κινδυνεύουν πλέον σοβαρά αυτοί οι συμπολίτες μας να χάσουν το σπίτι τους, εάν δεν μπορέσουν να πείσουν ότι δεν έχουν άλλα εισοδήματα και περιουσιακά στοιχεία.

Αλλά αυτό ουδόλως ενδιαφέρει βεβαίως τους μεσαίους αξιωματούχους της τρόικας, που διαπραγματεύονται στην Αθήνα, αλλά και τους επικεφαλής τους σε Βρυξέλλες, Ουάσιγκτον και Φρανκφούρτη. Οι οποίοι έχουν ήδη προεξοφλήσει την «ήπια απελευθέρωση», όπως την αποκάλεσε ο εκπρόσωπος του ΔΝΤ Τ. Ράις.

Για όσους αναρωτιούνται αν θα επιτραπούν τελικά οι πλειστηριασμοί των σπιτιών των Ελλή-

νων, η απάντηση είναι «ναι». Και αυτό όχι για να καλυφθούν τα «κόκκινα στεγαστικά δάνεια» των τραπεζών. Αυτά είναι 17,5 δισ. ευρώ σε σύνολο 70 δισ. ευρώ. Δεν είναι, λοιπόν, η «μαύρη» κεφαλαιακή τραπεζική τρύπα που πρέπει να καλυφθεί επειγόντως.

Τους ενδιαφέρει να «κινηθεί» η παγωμένη κτηματαγορά, δηλαδή να πωληθούν φθηνά τα «κόκκινα» δάνεια σε ξένα αρπακτικά funds, όπως γίνεται ήδη στην υπόλοιπη Ευρώπη. Και αυτά με τη σειρά τους να εκβιάσουν τους δανειολήπτες για να αξιοποιήσουν τα ακίνητα που απέκτησαν κομποχρονιά. Αδιαφορώντας για το κατακλύσιμα των αξιών της ιδιοκτησίας των Ελλήνων, αλλά και των τραπεζικών ασφαλειών.

Παγερά αδιάφοροι είναι οι δανειστές και για όσους υποστούν εξωση από το σπίτι τους. Οι άστεγοι καθόλου δεν τους συγκινούν. Δεν αποτελούν κομμάτι του δικού τους οικονομικού κόσμου. Αλίμονο αν ο νεοφιλελευθερισμός τους είχε τέτοιου είδους ευαισθησίες.

Δυστυχώς, όμως, αναστολές δεν έχει ούτε η κυβέρνηση. Τη στιγμή που η ΕΚΠΟΙΖΩ ζητεί παράταση του παγώματος των πλειστηριασμών για τουλάχιστον άλλα τρία χρόνια, οι υπουργοί της διαπραγματεύονται μια μικρή μεταβατική παράταση.

Αυτό δεν είναι «κόκκινη γραμμή», αλλά άτακτη υποχώρηση. Ενα γενικό ξεπούλημα, λόγω κατεδαφίσεως.

ΤΟ ΒΗΜΑ Ο «ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ»

Φαντασθείτε τον κ. Τσίπρα πρωθυπουργόν! Πώς σας φαίνεται; Τα αμφιλεγόμενα αποτελέσματα των τελευταίων πολιτικών δημοσκοπήσεων πολλαπλασιάζουν τα σενάρια για τις πολιτικές εξελίξεις. Πολλοί βλέπουν αμετακίνητο στη θέση του τον κ. Αντ. Σαμαρά, ενώ δεν είναι λίγοι όσοι βλέπουν τον κ. Τσίπρα νέο ένοικο στο Μέγαρο Μαξίμου.

Τα σενάρια των εξελίξεων είναι πολλά και καλύπτουν όλα όσα ενδεχομένως μπορούν να συμβούν. Είναι χαρακτηριστικό λχ. ότι ο κ. Τσίπρας φέρεται να εξετάζει το ενδεχόμενο, κάτω από ορισμένες προϋποθέσεις, να συνεργασθεί ακόμη

και με τη Νέα Δημοκρατία για τη συγκρότηση κυβερνήσεως σε περίπτωση που οι εκλογές δεν θα έχουν δώσει αυτοδύναμη πλειοψηφία. Φαντάζει απίθανο αλλά είναι γεγονός ότι οι πολιτικοί ηγέτες, με ελάχιστες εξαιρέσεις, συζητούν μετεκλογικές συνεργασίες οι οποίες μπορεί να προκαλέσουν δισπάσεις. Ομάδες βουλευτών μπορεί να κινηθούν δεξιότερα ή αριστερότερα. Και να προκύψει ακόμη και «μεγάλος συνασπισμός».

Αν ο κ. Τσίπρας γίνει πρωθυπουργός, όπως προϋποθέσαμε, ποια πολιτική θα ακολουθήσει; Έχει να αντιμετωπίσει την εσωκομματική του αντι-

πολίτευση, η οποία αμφισβητεί τη θέση της Ελλάδος στην Ευρώπη και προεξοφλεί κατάργηση του ευρώ και στροφή σε άλλους, ομικλώδεις διεθνείς προσανατολισμούς. Ο αρχηγός του ΣΥΡΙΖΑ πιστεύει ότι θα ελέγξει πλήρως το κόμμα του. Όμως η ανπειρωπαϊκή τάση του ΣΥΡΙΖΑ, λένε κορυφαία στελέχη του, μπορεί να απομονωθεί. Δεν υπάρχουν πρωτοβουλίες τις οποίες δεν θα μπορούσε να πάρει ο κ. Τσίπρας που θα είναι καλός πρωθυπουργός, λένε συνεργάτες του.

Τις εκλογές θα τις κερδίσει η μεγάλη δημοκρατική παράταξη, λέει ο κ. Σαμαράς. Τι εννοεί;

